

Hoofdstuk 114

Lieve kleinkinderen,

Wanneer jullie onderstaand hoofdstuk gelezen hebben, denk dan even terug aan wat ik jullie nu ga vertellen over het sterven van mijn vader en van een broer van mij en van het tweelingzusje van mijn moeder.

Ik heb jullie al eerder in deze kinderbijbel verteld dat mijn vader stierf toen ik zeven jaar was. Mijn moeder, die met mijn oudste broers en haar schoonouders daarbij was, vertelde mij later, toen ik daar oud genoeg voor was, de laatste woorden die mijn vader vlak voor zijn sterven gezegd had: 'Ik zie een tuin met veel bloemen. Ik hoor muziek. Ik zie Jezus, die mij wenkt....'

Een broer van mij lag doodziek in het ziekenhuis in Groningen. Zijn vrouw en kinderen en de dokter stonden om zijn bed heen. Op een gegeven moment zei de dokter: 'Mevrouw Visser, gecondoleerd, uw man is overleden.'

Maar, een aantal minuten later opende mijn broer zijn ogen. Hij leefde. Later zei deze broer tegen mij: 'Eelke, je hoeft nooit meer bang te zijn om dood te gaan. Het is daar zo mooi! De volmaakte vrede heb ik daar meegemaakt, bij Jezus. En meer kan ik jou er niet over vertellen....'

In het jaar 1920, vandaag precies honderd jaar geleden, liep het tweelingzusje van mijn moeder, pas zeventien jaar oud, op een donkere avond in februari, in het dorp Anjum, vanaf de terp langs het Stenen Pad naar beneden, naar huis. Beneden aangekomen was de straatlantaarn stuk. In plaats van linksaf naar huis te gaan, liep zij rechtdoor, het water van De Vaart in. Gelukkig hoorde een schipper haar het water invallen en samen met zijn zoon haalden zij het tweelingzusje van mijn moeder uit het water. De dokter die er vlug bij was geroepen, zei: 'Gefeliciteerd meisje, en bedank de schipper en zijn zoon maar, want voor hetzelfde geld was je verdronken.'

'Nee,' antwoordde zij, 'toen ik onder water was heb ik Jezus gezien en die zei tegen mij dat ik nog even afscheid mocht nemen van mijn vader en mijn moeder, mijn broer en mijn zussen en dat ik daarna bij Hem in de hemel mocht komen.' Diezelfde nacht overleed zij in haar slaap.

Hoofdstuk 114 - Saulus, de apostel in spé - Handelingen 9 : 20 - 30 Handelingen 22 : 17 - 21

Na zijn bekering op weg naar Damascus en het bezoek van Ananias aan hem, had Paulus kennis gemaakt met de Christengemeente aldaar. Had Ananias een goed woordje voor hem gedaan? Het was wel zo dat iedereen van de gemeente in Damascus blij was dat de vijand van Gods volk een discipel van Jezus

Christus was geworden. Ze vertrouwden hem. Er was ook niemand die Paulus verwijten maakte over wat hij in Jeruzalem gedaan had. Ja, en daar had Saulus zelf het meeste last van. Hij schaamde zich en had vreselijke spijt....

Toen Saulus een beetje tot rust was gekomen moest hij een beslissing nemen wat hij verder met zijn leven van plan was. Natuurlijk kon hij naar Jeruzalem gaan en tegen de twaalf apostelen zeggen dat Jezus ook hem geroepen had. Maar het was wel de vraag of zij hem, *de vervolger van de heiligen*, zo snel in hun midden zouden opnemen. Er was te veel gebeurd dat niet weer goed gemaakt kon worden. Dat had zijn tijd nodig. Zeker, hij zou eens met de twaalf apostelen moeten overleggen wat hij ging doen. Uiteindelijk waren zij de leiders van de kerk. Maar het was voor iedereen beter om hiermee nog maar een poosje te wachten.

Maar daarom hoefde hij nog niet stil te zitten: nu Jezus zelf hem geroepen had tot het apostelschap kon hij ook zonder goedkeuring van de twaalf in Jeruzalem het blijde evangelie van Jezus vertellen.

Nee, Paulus ging niet naar Jeruzalem terug, maar de eerstvolgende sabbat stond hij wel in de synagoge in Damascus te vertellen over Jezus. Jezus van Nazareth, die uit de dood was opgestaan. Jezus, die de Zoon van God was.

Het gaf een hele opschudding in de synagoge van Damascus. Ze hadden al gehoord dat Saulus op weg naar Damascus een ‘gezicht’ had gezien, maar wie had ooit kunnen denken dat hij zo veranderd was? Was dit de man die in Jeruzalem de mensen die in Jezus geloofden, tot de dood toe vervolgd had? Dezelfde man die hen in Damascus ook in de boeien wilde slaan?

Ze waren zo verbaasd dat ze er geen woorden voor konden vinden. Het was trouwens ook een te dwaas verhaal: een man die gestorven was aan het kruis, zou Israëls Messias zijn en ook nog de Zoon van God! *Geen mens met een beetje normaal verstand zou dat kunnen geloven!*

Maar toen Saulus de volgende sabbat weer in hun synagoge sprak en later ook in andere synagogen, kwam er wel tegenstand. Heftig begonnen ze tegen hem te debatteren maar Saulus bleef hen het antwoord niet schuldig. Niet voor niets had hij een jarenlange studie in de wetten van Mozes achter de rug. Met veel teksten uit de oude boeken bewees Saulus dat de oude profeten steeds van Jezus geprofeteerd hadden. Met veel overtuiging sprak Saulus en niemand kon met woorden het van hem winnen. Tenslotte hielden ze zich maar stil. Maar, kwaad werden ze wel op Saulus. Zo erg, dat ze van plan waren om hem te vermoorden. Nee, in de stad Damascus was het niet veilig meer voor Saulus.

Saulus vertrok uit de stad Damascus en ging ergens in Arabië wonen, misschien niet eens zo ver bij Damascus vandaan. Al die landen langs de kustlijn werden in die tijd Arabië genoemd. Saulus bleef daar drie jaar wonen. Hij had toen geen contact met de andere discipelen. Hij voelde dat hij dicht bij God leefde. Zo nu

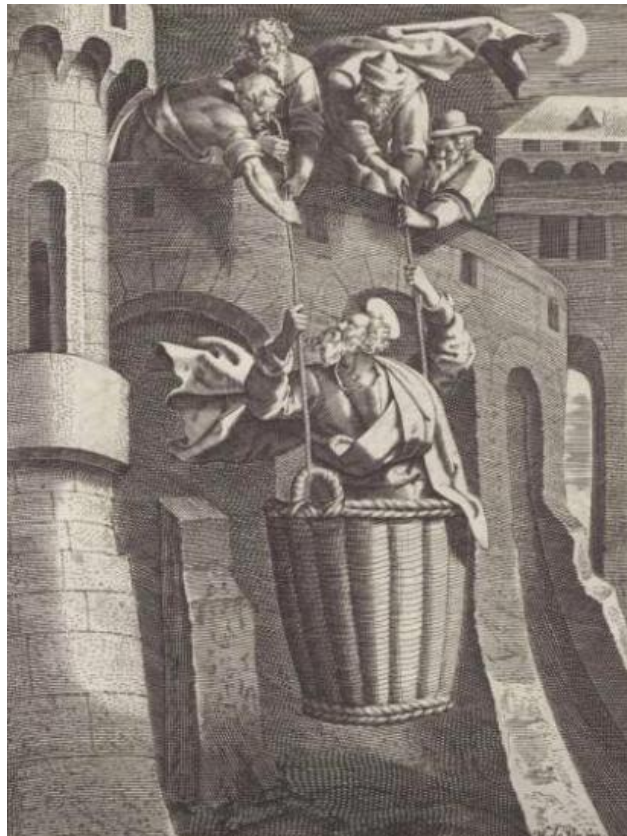
en dan voelde hij zich eenzaam. Er waren ook tijden dat hij het liefst erop uit was getrokken naar de heidenlanden om daar van Jezus te vertellen. Maar zijn verstand zei hem dat hij dat niet in eigen kracht moest gaan doen. Nee, hij moest leren om geduld te hebben en te wachten tot God zelf hem de weg zou wijzen die hij moest gaan. Die tijd zou komen: *hij was geroepen om het evangelie van Jezus aan de heidenvolken te verkondigen en God vergat hem niet!*

Het derde jaar, toen er nog steeds niets gebeurde, hield Saulus het niet langer uit en ging hij terug naar Damascus. Met grote vrijmoedigheid begon hij weer in de synagoge te spreken van Jezus, maar ook nu wilden de Joden niets van zijn boodschap weten.

Het duurde niet lang of de Joden in Damascus wilden weer een aanslag plegen en deze keer kregen ze hulp van koning Aréas, die zijn rechtsgebied rondom de stad Damascus had.

Weer stond het leven van Saulus op het spel. Saulus, de geroepen apostel van Jezus. Terwijl de Joden in de stad op hem loerden, sloten de soldaten van koning Aréas alle poorten af. Dag en nacht hielden ze de wacht terwijl Saulus zich verborgen hield bij een discipel in een huis op de stadsmuur.

In een donkere nacht lieten de vrienden van Saulus hem in een korf uit het raam van het huis naar beneden zakken.

Saulus vlucht in een korf uit het raam van het huis op de stadsmuur.

Met gevaar voor zijn leven lukte het Saulus om tussen de donkere tuinen door naar het open veld te vluchten. Hij was dankbaar dat hij dit gevaar overleefd had, maar hij wist niet waar hij nu naar toe moest. Tenslotte nam hij het besluit om naar Jeruzalem te gaan. Misschien was het daar voor hem ook niet veilig, maar het was hoognodig tijd dat hij met Petrus en de andere apostelen ging overleggen wat hij moest doen. Het kon nooit lang meer duren dat God hem riep om naar de heidenlanden te gaan!

Zo kwam Saulus van Tarsus naar drie jaar weer terug in Jeruzalem. Toen hij weer door de smalle straten van Jeruzalem liep voelde hij zijn hart in zijn keel kloppen. Het was voor hem als de dag van gisteren, toen hij de poort uitging op die onvergetelijke reis naar Damascus.

Maar nu was alles anders. Toen was hij de Farizeeër, een raadsheer in het Sanhedrin en had hij veel vrienden in Jeruzalem. Nu was hij een geroepen apostel van Jezus Christus, maar een apostel zonder werk. *Een zwerver zonder thuis.*

Maar er was hier meer veranderd. Drie jaar geleden werden de Grieks sprekende Joden vervolgd en de stad uitgedreven. In die tijd werden de twaalf apostelen door het gewone volk met respect behandeld. Ze spraken in alle vrijheid in de tempel.

Nu waren de twaalf apostelen meestal op reis naar de gemeenten buiten Jeruzalem. Alleen Petrus was in de stad en ook Jacobus, de broer van Jezus. Met die twee zou Saulus dus moeten praten.

Maar wanneer Saulus naar hen vroeg, dan wist nooit iemand waar Petrus en Jacobus waren. Ook al vertelde hij alles wat hij meegemaakt had, dat hij dezelfde doop als hen had ontvangen en ook de Heilige Geest had gekregen, de mensen van de eerste Christengemeente in Jeruzalem behandelden hem op afstand. Ze vertrouwden hem niet.

Saulus begreep dat de mensen bang voor hem waren. Dat was een bittere teleurstelling voor hem, maar het was te begrijpen. Hij Saulus, was medeschuldig aan de dood van Stefanus en aan het bloed van al die anderen. Hij had hun Heer en Heiland vervolgd! Hoe zouden deze mensen hem zo maar als een broer in Christus kunnen accepteren? Het was verdiend hoe hij hier behandeld werd. Maar het was wel moeilijk, ja heel zwaar om dit mee te moeten maken....

Als er op een gegeven moment niet iemand was geweest die Saulus geloofde en hem vertrouwde, dan was zijn reis naar Jeruzalem één grote mislukking geworden. Die ene man was Jozef Barnabas. En hij zorgde ervoor dat Saulus in contact kwam met Petrus.

Deze twee apostelen waren wel twee totaal verschillende mannen. Petrus, de eenvoudige visserman uit Galilea en Saulus, de geleerde Farizeeër uit Jeruzalem.

Maar juist Petrus begreep Saulus heel goed. Saulus had de eerste Christengemeente vervolgd, voordat hij door Jezus geroepen werd tot het apostelschap en hij Petrus, had zijn Meester verloochend, voordat hij zijn trouwste dienaar werd. Petrus kende zelf verschijningen en visioenen. Hij kon zich heel goed indenken wat er op die weg naar Damascus met Saulus was gebeurd.

Petrus introduceerde Saulus in de gemeente in Jeruzalem. En zo werd de eenzame zwerver toch nog een volwaardig lid van de Christengemeente in Jeruzalem.

Maar lang duurde zijn verblijf in Jeruzalem niet. Toen Saulus helemaal door iedereen geaccepteerd werd als volwaardig lid van de gemeente, kon hij het niet laten om de blijde boodschap van Jezus ook hier te verkondigen. Hij richtte zich vooral op de Grieks sprekende Joden. En dat liep weer uit op hevige ruzies. Toen de Grieks sprekende Joden het niet met woorden van Saulus konden winnen, maakten ze plannen om hem te doden.

Op een keer toen Saulus weer op het tempelplein stond te spreken over Jezus' dood en opstanding, werd het hem ineens allemaal te veel. Wat bereikte hij nu eigenlijk? Hij kon praten als Brugman en met veel teksten uit de oude boeken alles bewijzen, maar de mensen geloofden hem niet! God had hem uitgekozen om aan de heidenen het evangelie te brengen, maar hoe zou dat ooit lukken, als hij zelfs deze Joden niet kon bekeren?

En toen hij daar zo stond, moe en vooral moedeloos, kreeg hij een visioen: hij zag niet meer wat er om hem heen gebeurde, maar het was plotseling alsof alleen Jezus voor hem stond, die heel duidelijk tegen hem zei: 'Verlaat zo snel je kunt Jeruzalem, want ik heb je niet geroepen voor dit werk. Hier in Jeruzalem zullen de mensen jou niet geloven.'

Saulus antwoordde: 'Ach Heer, komt dat door alles wat ik hier verkeerd heb gedaan?'

De Here Jezus ging niet in op deze vraag van Saulus. Maar als een diepe troost zei Jezus nog een keer: *'Saulus, verlaat de stad Jeruzalem. Ga en ik zal je ver weg naar de heidenlanden sturen.'*

Diezelfde dag nog verliet Saulus vol goede moed de stad Jeruzalem. Een paar mannen uit de gemeente gingen met hem mee naar Caesaréa. Later reisde Saulus alleen verder naar zijn geboorteplaats Tarsus.

In die jaren was Tarsus een drukke, bloeiende stad. Niet alleen was deze stad bekend om zijn weverijen en tenten, maar ook om zijn wijsheid en geleerdheid. De stad lag in een vruchtbare vlakte, waar de kust van Syrië een bocht maakt naar het westen en dichtbij het grote eiland Cyprus.

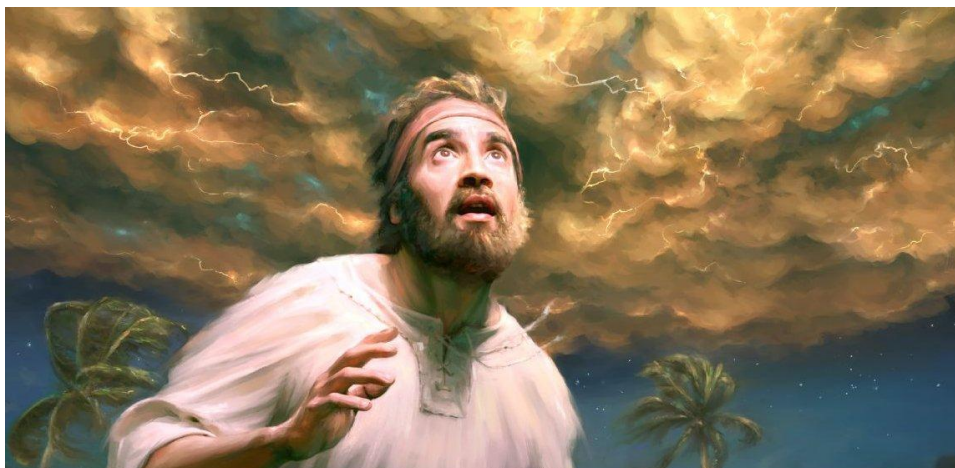
Saulus zijn vader was in de stad Tarsus een belangrijk man. Hij was bekend en in hoog aanzien bij de Joden. Maar, ook heel belangrijk, hij was tegelijkertijd ook een burger-van-Rome. Dat Romeins burgerrecht hadden in die tijd duizenden mensen in Syrië en in Asia. Ook Saulus had dit van zijn vader gekregen. Anderen kregen het van de keizer als een grote gunst. Het kon ook zijn dat wanneer de keizer geld nodig had, je het kon kopen voor veel geld. Dat Romeins burgerschap had in die tijd veel waarde. Saulus heeft er later meer dan één keer veel voordeel van gehad....

In deze stad Tarsus wachtte Saulus tot de tijd gekomen zou zijn dat God hem uit zou zenden naar de heidenlanden. Volgens Saulus kon dat nooit lang meer duren. Hij wist toen niet dat hij minstens veertien jaar lang geduld zou moeten hebben.

Deze jaren zullen hem erg lang gevallen zijn. Gedurende deze tijd moest hij met zijn handen de kost verdienen. Net zoals de meeste Farizeeërs was hij geen man met geld. Gelukkig had hij naast zijn studie in Jeruzalem ook een vak geleerd, nl. dat van tentenmaker.

Hij zal met zijn brandende liefde voor Jezus het niet hebben kunnen laten om ook in Tarsus in de synagoge over Jezus te vertellen. Maar daarover staat niets in de bijbel. Vaak zal hij gedacht hebben: ‘Waarom, o waarom moet ik zo lang wachten? De beste jaren van mijn leven gaan nutteloos voorbij. En wanneer het Gods tijd is, dan ben ik al een oudere man die niet meer zo goed kan reizen. Misschien heeft Saulus wel troost gevonden in de oude, heilige boeken, wanneer hij las over Jozef en over Mozes die ook moesten leren om geduld te hebben, voordat God ze kon gebruiken voor Zijn werk. Hoe het allemaal ook geweest mag zijn, één ding was zeker. Saulus twijfelde niet aan zijn opdracht. Hij had die gehoord uit Jezus eigen mond....!

Tijdens dat jarenlange wachten heeft Saulus daar in Tarsus iets GROOTS meegemaakt dat hij zijn leven lang nooit weer is vergeten.

Was het een visioen of was het werkelijkheid?

Hij wist zelf niet hoe het precies ging. Was het een visioen of was het werkelijkheid? Maar op een keer werd Saulus opgenomen in Gods Paradijs, in de hemel en daar hoorde hij de Stem van God: woorden die geen mens ooit weer kan navertellen en die een mens ook niet eens mag zeggen. Zo'n heerlijke openbaring had nog nooit eerder een mens gekregen. Zelfs Abraham niet die met God sprak als een man met zijn vriend. Ook Mozes niet op de berg Sinai. Zelf Petrus en de andere apostelen hebben dit nooit meegemaakt. Deze ervaring maakte Saulus wonderlijk blij. In het vervolg zou hij alles, ja alles kunnen doorstaan.

Woorden van God, die een mens ook niet eens mag zeggen...

Niet eens veel later kreeg Saulus een lichamelijk gebrek. Dat was erg pijnlijk. Tijdens zijn zendingsreizen heeft hij hier veel last van gehad. In één van zijn brieven heeft Saulus later hierover geschreven. Hij schreef er niet bij wat hem precies mankeerde. Saulus was niet een man die klaagde over zijn eigen pijnen en pijntjes! Drie keer heeft Saulus God gebeden om beterschap. Niet omdat hij de pijn niet kon verdragen, niet omdat hij zijn lichamelijk gebrek onrechtvaardig vond, maar omdat hij van zijn kwaal last zou hebben bij zijn komende apostelwerk.

Wat had God nu aan een dienaar met zo'n zwak en pijnlijk lichaam? Was het al niet erg genoeg dat hij er niet jonger op werd!

Na zijn derde gebed om genezing sprak God tot hem: 'Saulus, je mag over deze kwestie niet meer tot Mij bidden! Jij bent bang dat jij straks te zwak zult zijn om Mijn werk te doen? Ik zeg jou, dat Ik juist zwakke dienaren wil gebruiken voor Mijn werk. Want Mijn kracht wordt volbracht in hun zwakheid.'

Het zal voor een man als Saulus niet gemakkelijk zijn geweest om dit woord van God te geloven. En wie weet hoeveel moeite het hem heeft gekost om zich neer te leggen onder Gods wil.

Maar hij heeft het geleerd. En toen eindelijk de tijd kwam dat hij met zijn zwak en pijnlijk lichaam in de kracht van de Heer grote dingen mocht doen, heeft hij het evangelie van Jezus verkondigd in de landen van Asia en Griekenland tot aan Rome toe....